

Nr. 2.

1937.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro
pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 16 stycznia 1937 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE Wojewody Śląskiego

z dnia 5 stycznia 1937 r.

w sprawie zabezpieczenia podaży i regulowania cen przedmiotów powszedniego użytku.

Na mocy art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607) o regulowaniu cen przedmiotów powszedniego użytku, w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 września 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 722), oraz na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 641) o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 29 października 1929 r. o regulowaniu cen przedmiotów powszedniego użytku, zarządza się co następuje:

§ 1.

Przysługujące Wojewodzie Śląskiemu uprawnienia art. 1 punkt b cytowanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej przejąwszy się powiatowym władzom administracji ogólnej na terenie ich zakresu działania.

§ 2.

Władze te wyznaczać będą ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie w swym okręgu administracyjnym, o ile zajdzie tego potrzeba, dla zapobieżenia i przeciwdziałania zwyczajnie cen, nieusprawiedliwionej zwyczajną kosztów produkcji lub wymiany.

Podstawą do wyznaczania cen są koszty produkcji i gospodarczo usprawiedliwione koszty wymiany.

§ 3.

Władze wymienione w § 1 uprawnione do wyznaczania cen, wyznaczają je po uprzednim zasięgnięciu opinii powołanych przez nie Komisji do badania cen.

§ 4.

Komisja do badania cen urzęduje w siedzibie władzy administracyjnej wymienionej w § 1 i składa się w równych częściach z przedstawicieli konsumentów oraz przedstawicieli producentów i handlu.

§ 5.

Członków Komisji do badania cen powołuje kierownik władzy administracyjnej, przy której jest ona czynna z pośród delegatów, wskazanych przez spółdzielnie spożywców i robotniczo-pracownicze związki oraz przedstawicieli rolnictwa i zainteresowanych gałęzi przemysłu i handlu.

Przewodniczącym Komisji jest z urzędu kierownik władzy administracyjnej, przy której Komisja jest czynna, lub jego zastępca.

§ 6.

Komisja może obradować w sekcjach; w tym wypadku zostanie wydany regulamin, który określi sposób i porządek obrad komisji, względnie sekcji.

§ 7.

Zakres działania Komisji (sekcji do badania cen) obejmuje:

a) opiniowanie na jakie rodzaje (gatunki przedmiotów) z pośród wymienionych w § 2-gim niniejszego rozporządzenia należy wyznaczyć ceny i w jakiej wysokości,

b) badanie kalkulacji cen, przedstawionych komisji przez wytwórców i kupców,

c) wydawanie opinii co do wysokości cen na żądania władz administracyjnych, sądów i instytucyj publicznych.

§ 8.

Winni żądania lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych, ulegną karze, w myśl art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r., o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) oraz art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1938 roku.

Wojewoda:

w z.

(—) **Dr. Saloni,**
Wicewojewoda.

(Przedruk z Dz. Ust. Śl. Nr. 1 z dnia 7 stycznia 1937 r.)

Rozporządzenie**Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych**

z dnia 30 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami:
Skarbu, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. w sprawie opłat i kosztów postępowania przed urzędami rozjemczymi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 30 i 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 60) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący urzędu rozjemczego może zwolnić całkowicie lub częściowo od obowiązku uiszczenia opłat:

- 1) osoby, które poniosły straty majątkowe z powodu klęski żywiołowej, jeżeli osoby te przedstawią zaświadczenia właściwego starosty, stwierdzające wysokość strat;
- 2) osoby, które na podstawie zaświadczenia zarządów gmin wiejskich lub miejskich o ich stanie rodzinnym, majątku i dochodach wykazą, że pokrycie opłat groziłoby im pozbawieniem koniecznych środków do życia i utrzymania rodziny; od przewodniczącego urzędu rozjemczego zależy uznanie zaświadczenia za dostateczny dowód ubóstwa.“

2) § 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Na żądanie strony zwraca się połowę wpisu stosunkowego w razie cofnięcia wniosku lub zawarcia ugody przed rozpoczęciem rozprawy“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

(—) **J. Poniatowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 stycznia 1937 r. nr. 2.)

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 23222/3/36

w sprawie wszczynania postępowania karnego z powodu naruszenia przepisów dewizowych.

Do

Dyrekcji Cel: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz do wszystkich Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Cel.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej niejednolicie postępują w przypadkach wykrycia, że podróżny, wioząc ogółem środki płatnicze w granicach dozwolonych do wywozu, część pieniędzy zataja przed komisją dewizową. W szczególności rozbieżność postępowania zachodzi co do kwestii, czy w tych przypadkach zajęciu powinna ulec cała kwota, będąca w posiadaniu podróżnego czy też tylko część kwoty zatajona.

W celu usunięcia wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Stosownie do § 12 p. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 419) z prawa wywozu środków płatniczych w granicach ustalonych w tym przepisie, mogą korzystać podróżni m. in. pod warunkiem, że zgłoszą organom kontrolnym całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych. Z przepisu tego wynika niewątpliwie, że ten, kto przy kontroli dewizowej zataja część przewożonych środków płatniczych — traci prawo wywozu za granicę środków płatniczych w ramach kwot dozwolonych do wywozu bez pozwolenia, a tym samym na to prawo nie może powoływać się.

Jeżeli zatem podróżny, zaopatrzonego w paszport zagraniczny ma przy sobie kwotę np. 150 zł, przy czym kwotę 100 zł zgłasza, zataja natomiast kwotę 50 zł, co np. zostanie stwierdzone przy szczegółowej rewizji, to nie może się powoływać na uprawnienia przewidziane w § 12 powołanego rozporządzenia: a w dalszej konsekwencji popełnia przestępstwo. Całkowita kwota 150 zł stanowi wtedy przedmiot przestępstwa ulegający zajęciu.

Dyrektor Departamentu:

(—) **St. Fr. Królikowski.**

(Przedruk: Dz. Urz. Min. Skarbu z dn. 20 XI. 1936 r. nr. 31.)

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. V. 11593/1/36

w sprawie udzielenia ulg w spłacie zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami w sprawie kompetencji do udzielania ulg w spłacie zaległości w opłatach na rzecz Funduszu Pracy, Ministerstwo

Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej wyjaśnia, że do umarzania, odraczania lub rozkładania na raty zaległości, powstałych wskutek nieuiszczenia w terminie opłat przewidzianych w art. 15, 16, 17, 18, 23 i 26 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy, są uprawnione izby skarbowe (Wydział Skarbowy) i urzędy skarbowe w granicach kompetencji, przysługujących im na mocy rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej w dziedzinie udzielania ulg w spłacie należności odatkowych z tym jednak, że przed udzieleniem ulgi bądź też skierowaniem odpowiedniego wniosku do izby skarbowej, urząd skarbowy obowiązany jest zasięgnąć opinii Wjewódzkiego Biura Funduszu Pracy lub ekspozytury tego Biura.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Skarbu jednocześnie nadmienia, iż ulgi w spłacie zaległych opłat na Fundusz Pracy w postaci odroczenia opłaty lub rozłożenia jej na raty winny być udzielane w sposób ogólny i to tylko w przypadkach oczywistej konieczności udzielania ulgi, natomiast umorzeniu mogą podlegać jedynie opłaty, co do których stwierdzono bezwzględną nieściągalność tychże, tak że ściąganie ich nawet w przyszłości nie rokuje żadnych widoków powodzenia.

Dyrektor departamentu:

(—) Dr. J. Lubowicki.

(Przedruk: Dz. Urz. Min. Skarbu z dn. 20 XI. 1936 r. nr. 31)

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 23 grudnia 1936 r.

(Monitor Polski Nr. 303 poz. 536)

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wiarygodnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc styczeń 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu

(—) E. Kwiatkowski.

Wydział Powiatowy
Katowice

L.: O. X. 3c/17/36.

Fojkisowi Wilhelmowi, oglądaczowi mięsa w Welnowcu, przyznano za stwierdzenie włośni nagrodę w wysokości 30,00 zł.

Katowice, dn. 21 grudnia 1936 r.

Przewodniczący

(—) Dr. Seidler.

Wydział Powiatowy
Katowice

L.: O. X. 3e/18/36.

Grzesiekowi Jakubowi, oglądaczowi mięsa w Bytkowie, przyznano za stwierdzenie włośni nagrodę w wysokości 30,00 zł.

Katowice, dn. 31 grudnia 1936 r.

Przewodniczący

(—) Dr. Seidler.

Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Katowickiego

KATOWICE, ul. Pocztowa 5 (własny gmach)

Rok zał. 1888.

Telefon Nr. 345-51 i 345-52

przyjmuje wkłady oszczędnościowe,
otwiera rachunki bieżące,
załatwia wszelkie czynności bankowe.

Augustyn Bochynek

MISTRZ ŚLUSARSKI

Warsztat KONSTRUKCYJ ŻELAZNYCH

ROK ZAŁOŻENIA 1896

SZOPIENICE

ul. Kościuski 8 :: Telefon 240-21

Gestetner

Polska Spółka

**Maszyn
do powielania**

Sp. z o. o.

WARSZAWA

ul. Królewska 41.

Telefon 265-15, 545-25

KATOWICE, ul. Kopernika 12, tel. 305-54

POZNAŃ, ul. Ogrodowa 18, telefon 20 87

LWÓW, ul. Bielowskiego 6, telefon 29 38

KRAKÓW, ul. Podwale 7, telefon 115-04

Rury stalowe bez szwu

wyrobu systemem Mannesmann'a do

WODOCIĄGÓW I GAZOCIĄGÓW

dostarcza Miastom i Samorządom, również w ramach kredytów, udzielanych przez Fundusz Pracy
KATOWICKA SPÓŁKA AKCYJNA DLA GÓRNICTWA I HUTNICTWA, KATOWICE, ul. Kościuszki 30
[buta „BATORY“]

Rura stalowa bez szwu jest przede wszystkim rurą absolutnie pewną pod względem wytrzymałości, nie pęka bowiem nigdy, jest elastyczną, a prócz tego lekką, co znacznie ułatwia jej układanie w ziemi. — Taka rura zatem jest najbardziej odpowiednią, gdyż opiera się z łatwością ciśnieniom gruntu oraz wpływom zewnętrznym, z którymi przy dzisiejszej mechanizacji ruchu poważnie, szczególnie w miastach liczyć się trzeba.

Na GÓRNYM ŚLĄSKU, gdzie teren jest przeważnie podkopany przez kopalnie, jedynie rura stalowa bez szwu winna znaleźć zastosowanie przy budowie wodociągów i gazociągów.

Rura stalowa bez szwu zagranicą stosowana jest już od blisko 50 lat, a obecnie stała się prawie jedynym materiałem do przewodów podziemnych.

Rury stalowe bez szwu zdobyły sobie dzięki swym wysokim zaletom poważne miejsce w dziedzinie wodociągów. W ostatnim dwudziestolecu przy budowie nowych wodociągów, zwłaszcza grupowych i przewodów dalekosieżnych, jako też przy rozbudowie a nawet przebudowie sieci dawnych wodociągów stosowane są rury stalowe.

Statystyka niemiecka wodociągowa podaje duży szereg wodociągów, które stosują w coraz większym zakresie rury stalowe przy rozbudowie i przebudowie istniejącej sieci wodociągowej. Ze względu na znaczną ich liczbę podane są poniżej tylko ważniejsze wodociągi z rur stalowych o długościach następujących: Monachium — 479 km, Düsseldorf — 388 km, Hamburg — 241 km, Berlin — 240 km, Bremen z gór Harzu — 230 km, Neuen (wodoc. grup.) — 229 km, Dortmund — 207 km, Gelsenkirchen — 199 km, Bremen — 161 km, Duisburg Hamborn — 152 km, i wiele innych.

W innych krajach rury stalowe bez szwu znajdują nie mniejsze zastosowanie. Związek Walcowni Rur Stalowych w Düsseldorfie podaje następujące ilości rur stalowych bez szwu kielichowych, dostarczonych do różnych krajów na przewody wodociągowe i gazowe w okresie czasu od 1925 do 1932 r., przy czym tylko rur o średnicach do 300 mm: Holandia — 1629,6 km, Szwajcaria — 1346,7 km, Bułgaria 1723,3 km, Anglia 902,5 km, Finlandia — 902,5 km, Finlandia — 519,8 km, Szwecja — 437 km, Grecja — 158 km, Norwegia — 92,8 km, poza tym wielkie ilości rur stalowych dostarczone były w samych Niemczech i do innych części świata.

W ogóle długość przewodów stalowych z rur kielichowych o średnicach od 40 do 300 mm (statystyki zużytych rur stalowych do wodociągów i gazociągów o średnicach ponad 300 mm narazie brak) w sieciach gazowych i wodociągowych wynosiła na początku 1932 r. w Niemczech ponad 70000 km, Italii ponad 10000 km, Anglii około 2000 km, Belgii ponad 1000 km, Danii około 400 km. We Francji, nie licząc kolonii, użyto w ostatnich 12 latach około 7000 km rur stalowych.

Gazownictwo w Polsce już od 30-tu lat zgorą używa rury stalowe bez szwu i obecnie większe przewody z tych rur posiadają m. Chorzów o długości ponad 32,5 km, Rybnik — 8 km, Warszawa — ok. 160 km, Grudziądz — 7,6 km, Gniezno — około 12 km.

Przewody wodociągowe w Polsce układane są już od kilku lat również z rur stalowych. Najdłuższy przewód z rur stalowych posiadają Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku, wynoszący około 52 km. Wodociąg Warszawski ma w sieci wodociągowej około 33 km, Krakowski około 13 km, Cieszyń 13 km, Łuck ok. 20 km, Inowrocław ok. 8 mk.

Poza tym szereg miast polskich posiada przewody gazowe i wodociągowe z rur stalowych.

Zalety rur stalowych i osiągalne korzyści przy układaniu i pracy są następujące:

- 1.) Duże długości aż do 16 metrów powodują mało połączeń, niskie koszty ułożenia i bezpieczeństwo w pracy.
- 2.) Duża wytrzymałość materiału przy dużej ciągliwości, duża elastyczność i wykluczone wypadki złamania usuwają przerwę w ruchu, dają zupełne bezpieczeństwo nawet w terenach kopalnianych ruchomych i wykluczają szkody, jakie wyrządzane są przez wodę i gaz.
- 3.) Duża wytrzymałość rury na ciśnienie.
- 4.) Przy najwyższej wytrzymałości materiału mała waga metra rury, co powoduje niskie koszty przewożnego, niskie koszty zwózki i łatwą pracę przy roznoszeniu i układaniu.
- 5.) Jako ochronę rur od korozji wytwórnia rur nakłada na gorąco na rury powłokę asfaltową lub bitumiczną i owija przesyconą tymi produktami jutą lub tekturą filcową.

Na podstawie długoletniego doświadczenia, dokonanych badań i wyników z praktyki można dojść do wniosku, że rury stalowe są bardzo odpowiednim materiałem na przewody wodociągowe i gazociągowe podziemne.